

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТА ПОЛИТИЧКИХ НАУКА

Изборно веће Универзитета у Београду – Факултета политичких наука је на седници одржаној 1. децембра 2022. године, сходно Закону о високом образовању („Службени гласник РС”, бр. 88/17, 27/18 – др. закон, 73/18, 67/19, 6/20 – др. закон, 11/21 – аутентично тумачење, 67/21 и 67/21 – др. закон), Статуту Универзитета у Београду и Факултета политичких наука и Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду („Гласник Универзитета у Београду”, бр. 192 од 01. 07. 2016, 195. од 22. 09. 2016, бр. 197. од 20. 03. 2017, бр. 199. од 16. 10. 2017. и бр. 203. од 21. 05. 2018. године), формирало Комисију за писање Извештаја о пријављеним кандидатима за избор ванредног професора за ужу научну област Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука у саставу: проф. др Илија Вујачић, редовни професор у пензији Факултета политичких наука Универзитета у Београду и редовни професор Универзитета Доња Горица, проф. др Милан Ристовић, редовни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду и проф. др Марко Симендић, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду. Комисија је прегледала конкурсни материјал и у складу са Законом о Универзитету и Статутом Факултета политичких наука подноси следећи:

ИЗВЕШТАЈ

На оглас објављен у публикацији Националне службе за запошљавање *Послови* од 21. децембра 2022. године, пријавио се један кандидат, др Саша Мишић. Кандидат је приложио пријаву на конкурс, потписану изјаву о изворности, читану личну карту, оверене фотокопије диплома основних студија, магистарских студија и докторских студија, биографију, библиографију научних радова, фотокопије објављених радова, као и сву пратећу

документацију која је тражена обавезним и изборним условима који су дефинисани Правилником о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, укључујући статистичке извештаје о вредновању педагошког рада наставника Универзитета у Београду за период од избора у последње звање, списак докторских и мастер радова где је био члан комисије или ментор у изради рада и другу документацију која се тиче испуњавања изборних услова прописаних Правилником. Комисија је утврдила да пријава кандидата садржи све конкурсом предвиђене елементе.

1. Биографски подаци

Кандидат др Саша Мишић рођен је [REDACTED] године у [REDACTED], а Средњу економску школу је завршио у Крушевцу. Студије историје на Филозофском факултету у Београду уписао је 1992. године. Дипломирао је 1999. године са просечном оценом током студија 8,82. Након дипломирања кандидат је уписао магистарске студије историје на Филозофском факултету у Београду које је завршио 2005. године, одбранивши тезу под називом *Политика Југославије према Албанији у периоду од 1924. до 1927. године*. Кандидат је 2013. године на Факултету политичких наука одбранио докторску дисертацију под називом *Политички односи Југославије и Италије у периоду од 1968. до 1975. године*.

Др Саша Мишић је од 2003. године ангажован на Факултету политичких наука, у оквиру научне области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*. Од 2003. до 2006. био је асистент приправник, од 2006. до 2013. године асистент, од 2013. до 2018. доцент, а од 2018. године је ангажован у звању ванредног професора на предметима Савремена политичка историја, Политичка историја Југославије, Историја спољне политике Србије (ОАС), Историја САД, Положај и заштита мањина (МАС) и Упоредне спољне политике Балкана (ДАС). Др Мишић се стручно усавршавао у Сједињеним Државама, Великој Британији и Италији, а своја истраживања је представљао на бројним међународним конференцијама – у Италији, Аустрији и земљама региона. Кандидат је ангажован на бројним научним пројектима, а од скоријих се издвајају: „La Soglia di Gorizia. Dalla cortina di ferro alla via della pace“, чији је

носилац Università degli Studi di Trieste, Dipartimento di Scienze Politiche e Sociali, Italia, „National(S) - Национални интерес Републике Србије: од оспоравања до легитимизације“, који финансира Фонд за науку Републике Србије у оквиру програма Идеје и Еразмус+ пројекат „Rediscovering ‘New Europe’“.

2. Достављени научни радови

Кандидат је уз своју пријаву приложио следеће радове који су у целости објављени или прихваћени за објављивање од последњег избора у звање:

1. Saša Mišić, “Socijalistička Jugoslavija i Kamilo Kastiljoni, *Istorija 20. veka*, XL, 2/2022, 457-475 doi.org/10.29362/ist20veka.2022.2.mis.457-475 (M23)
2. Саша Мишић, „Не може се више поновити 1948. година!“ Југославија и италијански комунисти и социјалисти 1957–1962, *Токови историје*, XXX, 2/2022, 153-185, doi: [10.31212/tokovi.2022.2.mis.153-185](https://doi.org/10.31212/tokovi.2022.2.mis.153-185) (M23)
3. Saša Mišić, “Serbian Orthodox Church Municipality in Trieste in Yugoslav-Italian Relations 1954–1971”, *Balkanica*, LI (2021), 179-192. doi.org/10.2298/BALC2152179M (M24)
4. Саша Мишић, „Положај словеначке националне мањине у Италији у периоду од 1945. до 1991.године“, *Архив*, часопис Архива Југославије, XXIII, бр. 1-2 (2022), 80-99, ISSN 1450-9733, УДК 323.15(497.4)(37)“1945/1991“ (M33) (приложена потврда).
5. Саша Мишић и Бобан Марјановић, “Српска политичка емиграција и југословенско-амерички односи 1970-их година”, *Лесковачки зборник*, LXII, (2022), 313-334, doi.org/10.46793/LZ-LXII.313M (M63)
6. Saša Mišić, “La politica jugoslava nei confronti dell’Albania alla fine della Prima guerra mondiale: dalle ultime operazioni di guerra alla normalizzazione dei rapporti politici”, (1918-1922), *Itinerari di ricerca storica*, 2018, 32, 2, 95-108, doi: [10.1285/i11211156a32n2p95](https://doi.org/10.1285/i11211156a32n2p95) (M51)

2.1 Приказ достављених научних радова

1. Saša Mišić, “Socijalistička Jugoslavija i Kamilo Kastiljoni, *Istorija 20. veka*, XL, 2/2022, 457-475 doi.org/10.29362/ist20veka.2022.2.mis.457-475 (M23)

Овај рад представља анализу односа између финансијера Камила Кастиљонија и југословенске државе у времену од 1949. до 1955. године. Аутор уочава два периода. Први обухвата 1949. годину. Наиме, након раскида односа са Совјетским Савезом и државама лагера Југославија је почела да се окреће ка државама Запада и тражи неформалне контакте које су је могли спојити са овим земљама, нарочито на пољу економије. Кастиљони се чинио као добар избор за незваничног посредника због веза које је имао са финансијским круговима у

САД. Зато су га Југословени 1949. године ангажовали да буде посредник у преговорима са америчком Експорт-Импорт банком у вези са кредитом који је Београд тражио од ове финансијске установе. Југословени су са Кастиљонијем потписали један споразум у коме му је за посредништво у овом послу била обећана адекватна награда. Међутим, будући да су у исто време у преговоре око наведеног кредита били укључени из званичници Југославије и САД, и због противљења Американаца, Београд се убрзо одрекао Кастиљонијевих услуга. Кастиљони је за дотадашње ангажовање од Југословена добио надокнаду у роби и новцу, али се она односила само на трошкове посредовања и није обухватила обећану провизију.

Мишић наводи како други период у односима између Кастиљонија и Југославије почиње крајем 1950. и завршава се 1955. године. Ово време је обележено настојањима Кастиљонија да прво нагодбом а потом судским путем наплати неизмирена потраживања. Италијански суд је 1951. године пресудио у његову корист али Југославија није признала ову судску одлуку. Наредних неколико година протекло је са једне стране у настојањима Кастиљонија да изврши судску пресуду и наплати потраживања и са друге стране у покушајима државних званичника у Београду и Риму да пронађу компромис који би задовољио Југословене. Спор око Кастиљонија одвијао се у време када су Италија и Југославија решавале такозвано Тршћанско питање, па је случај Кастиљони имао утицаја на стање у билатералним односима. Мишић закључује како се спор завршио 1955. године када је Кастиљони успео да наплати тражени суму тако што ју је исплатила италијанска држава у склопу ширег југословенско-италијанског договора око ратних репарација.

2. Саша Мишић, „Не може се више поновити 1948. година!“ Југославија и италијански комунисти и социјалисти 1957–1962, *Токови историје*, XXX, 2/2022, 153-185, doi: 10.31212/tokovi.2022.2.mis.153-185 (M23)

У овом чланку Мишић анализира однос између Југославије и две најзначајније партије италијанске левице: Комунистичке партије Италије (КПИ) и Социјалистичке партије Италије (СПИ), у периоду од 1957. до 1962. године. То је време када су односи између Југославије и Совјетског Савеза, као и држава совјетског лагера, били поново заоштрени. Стога аутор настоји да

објасни какав утицај је овај нови спор Београда и Москве имао на односе југословенских комуниста са КПИ и СПИ.

Мишић наглашава како је Југославија током 1957. године остварила блиску сарадњу са Комунистичком партијом Италије са којом је на јесен претходне године обновила односе прекинуте након Резолуције Информбироа из 1948. Истовремено, Југословени су 1957. успоставили односе и са италијанским социјалистима, мада се за ову сарадњу не може рећи да је била интензивна као она са КПИ. Међутим, наводи аутор, ствари су се почеле мењати након VII конгреса СКЈ који је одржан априла 1958. године. Овај конгрес је довео до отвореног сукоба Југославије са Совјетима. Након конгреса, италијански комунисти су почели да усклађују своју политику са ставовима које су заступали СССР и остале комунистичке партије, али су, такође, настојали да одрже неки вид сарадње са Југословенима. То се пре свега односило на контакте масовних организација које су биле под индиректном контролом КПИ. Директних контаката врхова партија није било, већ се све сводило на неформалну комуникацију. Аутор наглашава како је позиција СПИ била другачија. Будући да су социјалисти у анализираном периоду били раскинули дотадашњу блиску сарадњу са КПИ, приступили су свеобухватној сарадњи са Југославијом. Мишић подвлачи како је крајем 50-их СПИ постала најближа Југословенима, не само када су партије италијанске левице у питању већ и у ширем европском оквиру. Ова блискост се нарочито огледала у ставовима према спољнополитичким питањима и односу према међународном радничком покрету. Врхунац сарадње наступио је 1959. када је Југославију посетио лидер СПИ Пјетро Нени. Аутор закључује како је поновно приближавање Југославије и Совјетског Савеза почетком 60-их имало одраза и на везе са италијанским партијама. Тада је поново интензивирана сарадња са КПИ, док су односи са социјалистима почели да губе на дотадашњем значају.

3. Saša Mišić, “Serbian Orthodox Church Municipality in Trieste in Yugoslav-Italian Relations 1954–1971”, *Balcanica*, LI (2021), 179-192. doi.org/10.2298/BALC2152179M (M24)

У овом тексту Мишић анализира улогу тршћанске Српске православне црквене општине (СПЦО) у југословенско-италијанским односима у периоду од потписивања Лондонског меморандума 1954. године, који се односио на *de facto*

решавање такозваног Тршћанског питања, па све до почетка 70-их година. Аутор наглашава како је у наведеном временском периоду одлучујућу улогу у раду ове српске црквене општине имао њен председник Драгољуб Вурдеља, који је био антикомунистички настројен и жестоки противник социјалистичке Југославије. Како је југословенска држава у СПЦО - којом је руководио Вурдеља - видела центар непријатељске пропаганде, настојала је да на све начине стави под контролу ову црквену општину. У том циљу је отворила питање СПЦО и у међудржавним односима са Италијом и настојала да свим расположивим дипломатским средствима приволи ову државу да Вурдељу уклони из Трста. Паралелно са овим активностима Југословени су подривали Вурдељине позиције унутар СПЦО у Трсту користећи пројугословенски настројене чланове унутар црквене општине, а у томе су имали и подршку Српске православне цркве. Међутим, тек је након смрти Драгољуба Вурдеље 1971. године дошло до постепеног поправљања односа између тршћанске СПЦО и Југославије.

4. Саша Мишић, „Положај словеначке националне мањине у Италији у периоду од 1945. до 1991. године”, *Архив, часопис Архива Југославије*, XXIII, бр. 1-2 (2022), 80-99, ISSN 1450-9733, УДК 323.15(497.4)(37)“1945/1991“ (М33)

Овај текст колеге Мишића представља сажети преглед положаја словеначке националне мањине у Италији у временском периоду од краја Другог светског рата до распада социјалистичке Југославије. Аутор указује како се у овом готово пет деценија дугом периоду положај словеначке мањине у Италији мењао се у складу са променама у односима између званичног Београда и Рима. Аутор је уочио неколико фаза у развоју словеначког националног питања у Италији у овом периоду. Прва почиње завршним операцијама Другог светског рата када је Југославија је успела да освоји делове Италије на којима је живела словеначка мањина и тако их за кратко стави под своју контролу. Међутим, након свега четрдест дана морала се повући из великог дела освојене територије остављајући тако велики број припадника мањине под контролом англоамеричких савезника. Након потписивања Уговора о миру из 1947. и стварања Слободне територије Трста (СТТ) почиње нова фаза. Тада је део словеначких мањинаца који није живео у новоформираној СТТ је прешао под контролу Италије, док је знатан део Словенаца остао да живи у никад до краја

конституисаној СТТ. Југославија је настојала да у процесу решавања такозваног Тршћанског питања, нарочито од почетка 50-их година, као једно од главних питања наметне регулисање положаја словеначке националне мањине. Мишић указује како нова фаза почиње са потписањем Меморандума о сагласности 1954. године, који је садржао као посебан део Специјални статут којим су регулисана мањинска права. Статут је постао основа на којој су доцније Југословени заснивали борбу за права словеначке мањине. Намера Југославије је била да права предвиђена Специјалним статутом прошири на све Словенце у Италији, што је у пракси значило и на оне који су живели у горичкој и удинској провинцији. То се нарочито односило на припаднике словеначке мањине у удинској провинцији, којима Италија уопште није признавала мањински статус. У својој политици према Италији Југославија је користила и решавање проблема немачке мањине у Јужном Тиролу сматрајући да права Словенаца треба да буду усклађена са правима других националних мањина у Италији. Важан помак у решавању положаја Словенаца у Италији донело је потписивање споразума у Осиму 1975. године. Потписивање Осимских споразума означава почетак последње фазе која није донела коначно решење за регулисање положаја словеначке националне мањине у Италији. Мишић закључује како је све до краја постојања социјалистичке Југославије остало отворено питање доношења глобалног закона о заштити словеначке мањине. До коначног регулисања положаја Словенаца у Италији доћи ће тек 2001. године. Овај рад је под истим насловом саопштен на 23. међународној научној конференцији „Националне мањине, миграције и сигурност“ која је одржана од 9. до 12. маја 2019. године на Брионима, Хрватска, а кандидат је приложио потврду издавача.

5. Саша Мишић и Бобан Марјановић, “Српска политичка емиграција и југословенско-амерички односи 1970-их година”, *Лесковачки зборник*, LXII, (2022), 313-334, doi.org/10.46793/LZ-LXII.313M, (M63)

У овом тексту се анализира улога коју је српска политичка емиграција у Сједињеним Америчким Државама имала у југословенско–америчким односима током 70-их година. Аутори наводе како је антијугословенско деловање српске политичке емиграције представљало константни проблем у политичким односима између Југославије и Сједињених Америчких Држава. Аутори уочавају два периода. У првој половини ове декаде, за време председничких

администрација Ричарда Никсона и Џералда Форда, аутори подвлаче да САД нису показивале много разумевања за југословенске захтеве да се онемогући деловање ове емиграције на америчком тлу. До промена је дошло након победе на председничким изборима Џимија Картера новембра 1977. Године. Доласком Картерове администрације променио се начин на који је Бела кућа гледала на проблем деловања српске политичке емиграције у САД. Како би додатно унапредиле сарадњу са Југославијом, САД су са много више одлучности приступиле решавању овог сложеног питања. Овај рад под истим називом аутори Мишић и Марјановић саопштили су на научном скупу „Српске националне интеграције и дезинтеграције кроз времена“, који је одржан 14. октобра 2022. године у Лесковцу.

6. Saša Mišić, “La politica jugoslava nei confronti dell’Albania alla fine della Prima guerra mondiale: dalle ultime operazioni di guerra alla normalizzazione dei rapporti politici”, (1918-1922), *Itinerari di ricerca storica*, 2018, 32, 2, 95-108, doi: 10.1285/i11211156a32n2p95 (M51)

У овом тексту Мишић је анализирао југословенску политику према Албанији у временском периоду од завршних операција Првог светског рата 1918. године када је српска/југословенска војска ушла у ову државу, па до успостављања политичких односа између две државе током 1922. године. Мишић указује на турбулентне односе између две државе у наведеном периоду. То се нарочито односи на прве послератне године, које су биле испуњене међусобном нетрпељивошћу и сукобима. У то време званични Београд је настојао да дестабилизује албанску државу, па је - између осталог - помагао и сепаратистички покрет племена Мирдита, који су на северу Албаније половином 1921. године подигли устанак против власти у Тирани. Мишић у тексту наглашава како је нова фаза у југословенско-албанским односима започела након слома Мирдитског устанка, када је званични Београд променио своју дотадашњу политику, признао постојање независне Албаније и започела процес нормализације политичких односа. Ова фаза, наводи Мишић, кулминирала је успостављањем дипломатских односа марта 1922. године. Текст је писан на основу југословенске и британске архивске грађе и релевантне литературе. Рад је публикован у часопису који се налази на листи италијанских националних научних часописа *L’Anvur* (Agenzia Nazionale di Valutazione della

Sistema Universitario e della Ricerca), која се користи за избор у научна звања у Републици Италији.

2.2 Оцена комисије о испуњености услова предвиђених Правилником

Категоризацијом и прегледом квантитативно исказаних научних резултата за поновни избор у звање ванредног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*, закључујемо да др Саша Мишић испуњава све критеријуме за поновни избор у ово звање. У табели 1 приказани су захтеви за поновни избор у звање ванредног професора на Универзитету у Београду у групацији друштвено-хуманистичких наука и радови који испуњавају ове захтеве, објављени од кандидатовог првог избора у звање ванредног професора. Категоризацију је потврдила и Комисија за верификацију категоризације и рангирања радова за избор у наставничка и истраживачка звања.

Критеријум: Објављен један рад из категорије М20 или четири рада из категорије М51 од последњег избора у звање ванредног професора	
1. Saša Mišić, “Socijalistička Jugoslavija i Kamilo Kastiljoni, <i>Istorija 20. veka</i> , XL, 2/2022, 457-475 doi.org/10.29362/ist20veka.2022.2.mis.457-475	M23
2. Саша Мишић, „Не може се више поновити 1948. година!“ Југославија и италијански комунисти и социјалисти 1957–1962, <i>Токови историје</i> , XXX, 2/2022, 153-185, doi: 10.31212/tokovi.2022.2.mis.153-185	M23
3. Saša Mišić, “Serbian Orthodox Church Municipality in Trieste in Yugoslav-Italian Relations 1954–1971”, <i>Balkanica</i> , LI (2021), 179-192. doi.org/10.2298/BALC2152179M	M24
4. Saša Mišić, “La politica jugoslava nei confronti dell’Albania alla fine della Prima guerra mondiale: dalle ultime operazioni di guerra alla normalizzazione dei rapporti politici”, (1918-1922), <i>Itinerari di ricerca storica</i> , 2018, 32, 2, 95-108, doi: 10.1285/i11211156a32n2p95	M51 ¹
Критеријум: Један рад са међународног научног скупа објављен у целини категорије М31 или М33.	
1. Саша Мишић, „Положај словеначке националне мањине у Италији у периоду од 1945. до 1991. године”, <i>Архив, часопис Архива Југославије</i> , XXIII, бр. 1-2 (2022), 80-99, ISSN 1450-9733, УДК 323.15(497.4)(37)“1945/1991“ (достављена потврда)	M33

¹ Рад је публикован у часопису који се налази на листи италијанских националних научних часописа L’Anvur (Agenzia Nazionale di Valutazione della Sistema Universitario e della Ricerca), која се користи за избор у научна звања у Републици Италији.

Критеријум: Један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини категорије М31 или М33.	
1. Саша Мишић и Бобан Марјановић, “Српска политичка емиграција и југословенско-амерички односи 1970-их година”, <i>Лесковачки зборник</i> , LXII, (2022), 313-334, doi.org/10.46793/LZ-LXII.313M	М63

Табела 1

3. Искуство у педагошком раду са студентима и оцена педагошког рада

Др Мишић има више од двадесет година искуства у педагошком раду са студентима у ужој научној области Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука. Први пут је на Факултету политичких наука био ангажован као демонстратор на предмету Савремена политичка историја 2001. године. Затим је 2003. године биран у звање асистента приправника, 2006. у звање асистента, 2013. године је постао доцент, а ванредни професор је од 2018. године. Др Мишић је редовно испуњавао своје обавезе на предметима на којима је био ангажован. Његову припремљеност за наставне активности, веома добру организованост и посвећеност раду са студентима потврђују и резултати вредновања педагошког рада наставника Универзитета у Београду.

За основне академске студије, кандидат је приложио евалуације за школску 2018/19, 2019/20, 2020/21. и 2021/22. годину. Од првог избора у звање ванредног професора укупна просечна оцена на предмету Савремена политичка историја износи 4,62 за предавања и 4,61 за вежбе, на предмету Историја спољне политике Србије 4,57 за предавања, а на предмету Политичка историја Југославије 4,5 за предавања и 4,55 за вежбе. На мастер академским студијама, на предмету Историја САД, кандидат је оцењен просечном оценом 4,92. Резултати евалуација на докторским студијама нису били доступни.

4. Менторство односно чланство у комисијама за израду завршног рада на специјалистичким, мастер академским студијама и докторским академским студијама

Кандидат је доставио потврде у којима се наводи да је био члан у двадесет и једној комисији за одбрану завршних радова на мастер студијама,

како на Факултету политичких наука, тако и при Универзитету у Београду. Од тога је био ментор за израду пет радова. Др Мишић је такође учествовао у раду двеју комисија за јавну одбрану докторских дисертација.

5. Изборни услови

Преглед испуњености изборних услова, по ближим одредницама наведеним у Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, дат је у табели 2.

Услов: 1. стручно-професионални допринос	
Ближа одредница	Испуњеност
1.1 Председник или члан уређивачког одбора научних часописа или зборника радова у земљи или иностранству.	Члан Редакције часописа Годишњак (Факултет политичких наука у Београду); члан Редакције Библиотеке „Студије и монографије“, Института за новију историју Србије; члан Comitato scientifico Studi Politici, Sapienza, Università di Roma.
1.3 Председник или члан комисија за израду завршних радова на академским мастер или докторским студијама.	Укупно 21 учешће у комисијама на мастер студијама од избора у звање доцента, од тога 5 менторстава. Два учешћа у комисијама на докторским студијама.
1.4 Руководилац или сарадник на домаћим и међународним научним пројектима.	Учесник на два домаћа и два страна пројекта: 1. „La Soglia di Gorizia. Dalla cortina di ferro alla via della pace“, (Università degli Studi di Trieste, Dipartimento di Scienze Politiche e Sociali) 2. “Rediscovering “NewEurope” – On Wheels summer school for Balkan/Central and Eastern trans-border history and politics (ReNEWEurope), ERASMUS + 3. National(S) - Национални интерес Републике Србије: од оспоравања до легитимизације, Фонда за науку Републике Србије у оквиру програма ИДЕЈЕ. 4. „Политички идентитет Србије у регионалном и глобалном контексту” (бр. 179076), МПНТР Републике Србије
Услов: 2. допринос академској и широј заједници	
Ближа одредница	Испуњеност
2.1 Чланство у страним или домаћим академијама наука, чланство у стручним или	Члан удружења: <i>Società Italiana di Storia Internazionale-SISI</i> , Italia; Члан <i>L'Istituto Friulano per la Storia del Movimento di</i>

научним асоцијацијама у које се члан бира.	Liberazione, Udine, Italia.
2.2 Председник или члан органа управљања, стручног органа или комисија на факултету или универзитету у земљи или иностранству.	Члан Collegio dei Docenti, Dottorato in Studi Politici, Sapienza, Università di Roma.
2.4 Учешће у наставним активностима ван студијских програма (перманентно образовање, курсеви у организацији професионалних удружења и институција, програми едукације наставника) или у активностима популаризације науке.	Члан радне групе у оквиру Завода за унапређење образовања и васпитања, Београд за припрему и израду приручника за наставнике Грађанског васпитања у основној и средњој школи (2019); Члан више комисија за давање стручне оцене рукописа уџбеника историје за основну школу при Заводу за унапређење образовања и васпитања, Београд.
Услов: 3. сарадња са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству	
Ближа одредница	Испуњеност
3.1 Руковођење или учешће у међународним научним или стручним пројектима и студијама	Учесник на два међународна и два домаћа пројекта: 1. „La Soglia di Gorizia. Dalla cortina di ferro alla via della pace“, (Università degli Studi di Trieste, Dipartimento di Scienze Politiche e Sociali); 2. “Rediscovering “NewEurope” – On Wheels summer school for Balkan/Central and Eastern trans-border history and politics (ReNEWEurope), ERASMUS +; 3. National(S) - Национални интерес Републике Србије: од оспоравања до легитимизације (Пројекат Фонда за науку Републике Србије у оквиру програма ИДЕЈЕ); 4. „Политички идентитет Србије у регионалном и глобалном контексту” (бр. 179076), МПНТР Републике Србије, од почетка пројекта.
3.2 Радно ангажовање у настави или комисијама на другим високошколским или научноистраживачким институцијама у земљи или иностранству, или звање гостујућег професора или истраживача	Члан комисије за одбрану мастер рада на студијском програму „Европска политика и управљање кризама“, Универзитет у Београду, Студије при Универзитету (новембар 2018.)
3.3 Руковођење радом или чланство у органу или професионалном удружењу или организацији националног или	Члан удружења: <i>Società Italiana di Storia Internazionale-SISI</i> , Italia; Члан L'Istituto Friulano per la Storia del Movimento di Liberazione, Udine, Italia.

Кандидат је испунио сва три изборна услова, испунивши три од четири ближе одреднице које се тичу стручно-професионалног доприноса, три од пет одредница које су део доприноса академској и широј заједници и три од шест одредница које су у вези са сарадњом са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству.

7. Закључак и предлог Комисије

Комисија је прегледала конкурсну документацију коју је поднео др Саша Мишић и закључила да кандидат задовољава и превазилази све предвиђене услове за поновни избор у звање ванредног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*. Др Саша Мишић:

1. поседује више од двадесет година искуства у педагошком раду са студентима;
2. има позитивну оцену педагошког рада у току протеклог изборног периода, а која није нижа од оцене четири (од пет);
3. од претходног избора у звање објавио је два рада категорије М23, један рад категорије М24 и један рад категорије М51, те је вишеструко испунио захтев по коме је за поновни избор у звање ванредног професора потребан један рад из категорије М20 или четири рада из категорије М51;
4. од претходног избора у звање објавио је један рад представљен на међународном научном скупу и један рад представљен на научном скупу националног значаја, чиме је испунио захтев који подразумева по један рад са међународног скупа и скупа националног значаја;
5. учествовао у две комисије за израду докторске дисертације;
6. двадесет један пут био је ментор или члан комисије за одбрану завршних радова на мастер академским студијама;

7. испунио све три категорије изборних услова и то испунивши три од четири ближе одреднице које се тичу стручно-професионалног доприноса, три од пет одредница које су део доприноса академској и широј заједници и три од шест одредница које су у вези са сарадњом са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству.

На основу свега изложеног у овом извештају, комисија је закључила да се ради о квалитетном кандидату који је у свом досадашњем раду показао своје организационе, научно-истраживачке и педагошке способности и стога предлаже Изборном већу Факултета политичких наука да др Сашу Мишића изабере за ванредног професора са пуним радним временом за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*.

У Београду, 23. јануара 2023. године

Чланови Комисије:

проф. др Илија Вујачић, редовни професор у пензији Факултета политичких наука Универзитета у Београду, редовни професор Универзитета Доња Горица

проф. др Милан Ристовић, редовни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду

проф. др Марко Симендић, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду

